

*b*eseda

JUNIJ 2011 ● FARNI LIST ŽUPNIJE SV. CIRILA IN METODA V CELOVCU

HVALA TEBI VSEMOGOČNI BOG

HVALA TEBI MATI LJUBLJENA

za vinsko trto
in pšenični klas
za izobilje
v katerem živimo
za vino in kruh
ki ga delimo
za vsak prelepi dan
in vsako temno noč
iz katere se
novorojeni zbudimo

IVANA KAMPUŠ

Drage faranke, dragi farani!

Moje današnje pismo je v znamenju kulture zahvale Z našim farnim praznikom, ki ga obhajamo 3. julija 2010, končujemo pastoralno in šolsko leto, ki je bilo polno duhovno bogatih trenutkov ter tudi izzivov. Ob pogledu na skupno prehojeno pot se zavedam, da je začetek vsakega odnosa in vsake skupnosti drža hvaležnosti. Apostol

Pavel me navdihuje, ko poudarja: »V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas« (1 Tes 5,18). Bog se torej po zahvali (gr. eucharistía) najgloblje združuje s človekom. Zato vas vabim, da se Bogu, ki je vir skupnosti, ter drug drugemu zahvaljujemo za dobro, ki smo ga bili deležni. Drug z drugim bomo na ta način odkrivali predvsem to, kar imamo, in ne tega, kar manjka. Spoznavali bomo, da ni nič samoumevno, temveč veliki dar Darovalca. V nas naj rasteta želja, da sami postajamo dar, in prepričanje, da lahko Bog iz vsega, kar nam daruje, naredi dobro, saj »vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28).

Zahvaljujem se in izrekam Bog lonaj vsem, ki gradite to našo farno skupnost in jo bogatite. Prepričan sem, da je naša skupnost, ki se hrani z BESEDO in KRUHOM ŽIVLJENJA, za marsikoga postala kraj notranjega in zunanjega osrečevanja.

Zahvaljujem se:

šolskim sestram za dom in molitev

članom župnijskega pastoralnega sveta

vsem lektorjem, kantorjem in ministrantom za lepa bogoslužja

sr. Marti, ki opravlja mežnarska dela in obiskuje ostarele in bolne farane v domovih

Evi Ogris, ki s svojo družino gradi farno skupnost z vsestranskim prostovoljnim delom

organistom: sr. Andreji, Mileni Kernjak in Stanku Polzerju

vsem, ki krasite naš bogoslužni prostor

gospe Popotnig, ki je čistila našo kapelo (do 31.5) ter Francki Košir, ki je prevzela to delo do 01.09.

oblikovalcu farnega lista Besede Vincencu Gotthardtu, urednici Ivani Kampuš in uredniku Janku Merkaču ter vsem, ki pišete za ta naš list

Alenki Haab, ki vodi z veliko prizadevnostjo otroško skupino

veroučiteljicama Mirjam Kežar in Evi Ogris, ki pripravljata otroke na prvo sveto obhajilo otroškemu vrtcu Naš Otrok ter LŠ Mohorjeve in LŠ 24 za dobro sodelovanje

šolskemu zboru Mohorjeve LŠ (vodstvo Tatjana Tolmaier) ter šolskemu zboru LŠ 24

(vodstvo team z Edijem Oraže) za sooblikovanje družinskih sv. maš ter prvega sv. obhajila.

Zahvaljujem se vsem angelom naše farne skupnosti, ki živite, delate in molite za sočloveka. Hvala vam, kajti ste varen pristan za vse, ki so se v viharjih življenja znašli v stiski.

Pred nami so počitnice. Med drugim si lahko vzamemo čas, da bi bili hvaležni za življenje. Čas, da bi se veselili lepote narave in z njo poglobili prijateljstvo.

To vam želi

VAŠ ŽUPNIK

HANZEJ M. ROSENZOPF SDB

Članice in člani sednjega župnijskega sveta: Marija Zdouc, Martina Piko-Rustia, Marlen Smole, s. Andreja, Tonč Rosenzopf-Jank, Janko Merkač z župnikom Hanzijem Rosenzopom in beograjskim nadškofom Stankom Hočvarjem

Prostor srečevanja in povezovanja

Naša župnija sv. Cirila in Metoda praznuje 25 let svojega obstoja. Oba zavetnika sta nam še danes vzgled pri uporabi slovenščine v liturgiji. Pomembna pa je tudi kultura srečevanja in povezovanja v okviru farne skupnosti.

Ko sem se v poznih osemdesetih letih preselila v Celovec, je postal zame osebno Pastoralni center ustanova z « dodano vrednostjo », kraj kjer smo se srečevale družine med katerimi so se spletle prijateljske vezi. Centralno dogajanje je bila liturgija, srečanje ob oltarju, stik z Bogom in medsebojno spoznavanje.

Leta 2000 smo imeli v Celovcu prvo birmo v slovenskem jeziku. Bratje salezijanci so že od nekdaj nagovarjali še posebno otroke in mladino, ki so naša prihodnost. Prizadevamo si za dobro sodelovanje z dvojezičnim vrtcem, obema dvojezičnima ljudskima šolama in preko Iniciative Angola smo v stiku tudi z mladino. Zajeti želimo vse generacije in biti odprti za dvo in enojezične družine.

Po svojih močeh se trudimo uresničevati naš prvotni namen: ohranjanje in krepitev slovenskega jezika in s tem tudi krščanskega izročila, ki smo ga prejeli od svojih prednikov. Razvoj in obstoj naše farne skupnosti je odvisen tudi od tega, kako nam bo v prihodnje uspevalo ohranjati našo »oazo slovenstva« v Celovcu. Zavedali pa naj bi se tudi pomena sožitja in sprave; med generacijami, različnimi nazori, med narodi sosedov, v naših družinah in prav posebno med nami Slovenci.

NAŠ ŽUPNIK GOSPOD HANZEJ ROSENZOPF je bil gonilna sila naše župnije zadnjih 10 let in hvaležni smo mu za vse kar se je v tem času razvilo. Otroci in mladina so bili vključeni v bogoslužja, otroško skupino in v aktivnosti Iniciativ Angola. Našemu Hanziju v imenu vseh iskrena zahvala; še posebno za dobrohotno sejanje dobre volje in duha odprtosti. V novi šentprimoški župniji mu še naprej želimo energije, mladostne zagnanosti in božjega varstva. Nam pa ostane želja po sodelovanju in povezovanju, saj bo naša župnija tudi v prihodnje kraj srečanja.

25-letnica župnije sv. Cirila in Metoda v Celovcu

Kdaj so se v Celovcu prvič zbrali ljudje, ki so v slovenskem jeziku molili ali poslušali razlago evangelija, mi ni znano. Sledove o tem imamo iz časa začetkov reformacije. Za naslednja stoletja je izpričano, da je deloval v Celovcu „slovenski pridigar“. K bogoslužju s slovensko pridigo so se v teku časa zbirali katoličani v različnih cerkvah v Celovcu: v mestni cerkvi St. Egid, v cerkvi Sv. Duha, v prejšnjem stoletju v cerkvi starega semenišča, v cerkvi Kristusa kralja v novem bogoslovju, nato v kapeli Mohorjeve hiše. Danes se srečavamo v kapeli provincialne hiše Slovenskih šolskih sester, na Viktringer Ring 19.

Spominjanje neke obletnice je priložnost, da postanemo na poti, po kateri hodimo iz dneva v dan, in se vprašamo, kam nas vodi in „preverimo cilje in nebesno stran“.

Uporabljam množino, ker je župnija občestvo, ki

ga sicer nosijo posamezne osebe, skupnost pa ima svoj značaj.

Kaj se je pred 25 leti spremenilo?

Takrat (1.6. 1986) je dobilo občestvo status personalne fare. To pomeni pravni položaj samostojne fare. Razprave o položaju slovenskih katoličank in katoličanov v Celovcu so se takrat osredotočile na tri vidike:

- Po II. Vatikanskem cerkvenem zboru je v katoliški Cerkvi dobila materinščina svoje mesto kot liturgični jezik in je bilo celotno bogoslužje v domačem jeziku. Starejši se bodo spominjali teh „slovenskih“ nedeljskih maš v Celovcu, ki jih je s slovenskim občestvom obhajal dr. Janez Polanc.

- V Celovcu pa ob tem obhajanju bogoslužja v domačem jeziku še ni bil uresničen drugi temeljni vidik, da Cerkev ni le seštevek posameznikov temveč je po svojem bistvu skupnost, kakor je pravitko poudaril koncil

v pastoralni konstituciji Cerkev v sedanjem svetu/ Gaudium et spes.

Ta skupnost ima cilj in nalogo „nadaljevati delo Kristusa samega, ki je prišel na svet, da bi spričal resnico; da bi odreševal, ne pa obsojal; da bi stregel, ne pa da bi se mu streglo“ GS3.

- Leto poprej se je celotna Cerkev spominjala 1100-te obletnice smrti sv. Metoda in papež Janez Pavel II. je objavil o Cirilu in Metodu poslanico in spomnil na njuno veliko delo.

Pod tem vtisom je bil sprejet predlog, da jih župnija izbere za svoja patrona. Župnija nosi ime svetih bratov to naj nas spominja na „vodilno idejo pradednih časti, enakosti bratstva v Adamu in Kristusu – krščanski izraz osnovnih človeških pravic“.

Odkar je skupnost dosegla položaj polnoletnosti, so delovali v župniji kot župniki: Jožef Andolšek, Roman Kutin in Hanzej Rosenzopf.

Kirchliches Verordnungsblatt

für die Diözese Gurk am 15. 6. 1986

Nr. 3

4. Errichtung des Pastoralzentrums „Sv. Cirila in Metoda“ in Klagenfurt, Karfreitstraße 32/1

(1) Mit Wirksamkeit vom 1. 6. 1986 wird in Klagenfurt, Karfreitstraße 32/1, das Pastoralzentrum „Sv. Cirila in Metoda“ errichtet.

Bei ihm werden die Seelsorgaufgaben weitergeführt, die schon bisher der slowenische slowenisch sprechenden Gläubigen erfüllt hat. Dazu kommen alle seelsorglichen Obliegenheiten, die wahrgenommen werden müssen, um eine entsprechende Verkündigung des Wortes Gottes, die Spendung der Sakramente und die Anleitung der Gläubigen zu einem christlichen Leben sicherzustellen.

(2) Für die Gottesdienste dient dem Pastoralzentrum die Kapelle im Haus der Hermagorasbruderschaft, Klagenfurt, Slomškov dom, 10. Oktober-Straße 25.

(3) Zum Rektor der genannten Kapelle und zum Leiter des Pastoralzentrums wird in der Nachfolge des bisherigen slowenischen Predigers, Dr. Johann Polanc, P. Jože Andolšek SDB bestellt.

(4) Das Pastoralzentrum wird für jene Gläubigen errichtet, die den Gebrauch der slowenischen Sprache beim Gottesdienst und in der Seelsorge wünschen und ihren ortsentlichen Wohnsitz im Dekanat Klagenfurt-Stadt haben.

Es bleibt ihnen unbenommen, am pfarrlichen Leben ihrer Wohnpfarre teilzunehmen und sich dorthin um die Spendung der Sakramente und Sakramentalien zu wenden.

(5) Aus seiner Verantwortung für alle Gläubigen der Diözese (can. 383) legt der Ordinarius dem Leiter des Pastoralzentrums die Verpflichtung auf, die genannten seelsorglichen Aufgaben in enger Zusammenarbeit mit den Wohnpfarren zu erfüllen. Die Vorsteher der Wohnpfarren sind durch die Einrichtung des Pastoralzentrums nicht von ihrer Hirtensorge entbunden.

(6) Das Pastoralzentrum führt die entsprechenden Matrikenbücher und stellt die kirchenamtlichen Dokumente aus.

(7) Das Pastoralzentrum gehört zum Verband des Dekanates Klagenfurt-Stadt und wird vom Stadtdechant visitiert.

Magr. Michael Kristof
Kanzler

+ Dr. Egon Kapellari
Diözesanbischof

Obletnica je priložnost, da se poglobljevano vprašujemo o temeljnem poslanstvu krščanske skupnosti in v kakšni meri ga uresničujemo; da poglobljamo svojo vero in se zavemo korenin, iz katerih rastemo.

Po zgledu pisem sedmerim občestvom, ki jih poznamo iz knjige Razodetja, se vprašujemo, kaj bi pisal Janez občestvu v Celovcu?

Verjetno bi vpraševal, ali smo ohranili prvotno ljubezen. Vpraševal bi, ali verodostojno živimo in uresničujemo evangelij.

Nadalje, ali spoštujemo pradedne časti. Velika vprašanja, ki nas izzivajo.

JANKO MERKAČ

Družina in skrb za jezik(e)

NOVA BROŠURA ZA DVO- IN VEČJEZIČNE DRUŽINE

Dvo- in večjezične družine so danes stvarnost, ki odpira nove možnosti in izzive. Tudi na Koroškem narašča število dvo- in večjezičnih družin. Zaradi tega se je v letu Medkulturnega dialoga 2008 porodila iniciativa »Dvo- in večjezičnost v družini / Zwei- und Mehrsprachigkeit in der Familie«, ki je izvedla več tematskih diskusijskih večerov. Pobudo za iniciativo je dal Anton Rosenzopf-Jank v okviru župnije sv. Cirila in Metoda v Celovcu, ki se je kot župnija odločila, da se tej tematiki posebej posveti v Celovcu, kjer število dvo- in večjezičnih družin raste. Kot referenta za teoretična vprašanja v zvezi z dvojezičnostjo v družini in družbi je uspelo pridobiti

Vladimirja Wakouniga z Inštituta za pedagogiko in izobraževanje na Univerzi v Celovcu, v razvijanje projekta sta se vključila še Katoliška akcija (Pavel Zablatnik, Milica Janežič) in Slovenski narodopisni inštitut Urban Jarnik (Martina Piko-Rustia).

V letu 2010 so nosilci projekta pripravili dvojezično brošuro z naslovom »12 spodbud za sožitje v družini / 12 Impulse für Sprachenvielfalt in der Familie«.

Družina je tista institucija, v kateri razvijamo prve odnose do jezikov in s tem do soljudi in do sveta. Z družinsko vzgojo si pridobimo svoj pogled na ljudi, na družbo in na jezike. Ljudje se radi pogovarjamo v jeziku/jezikih, ki nam je/so

blizu in ga/jih obvladamo. Da te povezave lahko nemoteno delujejo, je potreben skrben odnos do lastnega jezika. Prav tako sta važna interes in toleranca do jezika drugih. Ravnanje z jeziki v dvo- in večjezični družbi je poseben izziv, ki od vsakogar zahteva spoštljivo ravnanje z lastnim jezikom in jeziki drugih. Dvo- in večjezične družine so soočene z najrazličnejšimi jezikovnimi situacijami doma in v javnosti. Živeti enakovrednost jezikov je zahteven cilj, ker v situacijah navadno prevladuje en jezik. Najti pravo ravnotežje med jeziki ni lahko. Dosežemo ga z različnimi modeli pogoovorov. Dialog v družinah in z okolico (sorodstvo, sosedstvo, prijateljski krog, ...) je važen prvi pogoj, da lahko uskladimo različna pričakovanja in držimo posameznikov. Vprašanja jezika in kulture se začnejo pojavljati že na samem začetku, ko se dva zaljubita in odločita za skupno življenje. Posebno intenzivno je za mlado družino obdobje pričakovanja in rojstvo otroka. Mlada družina, ki jo spremljajo bližnji in daljnji sorodniki, bližnji in daljnji prijatelji in znanci, v tem času

»Dvo- in večjezičnost v družini / Zwei- und Mehrsprachigkeit in der Familie«

Nositelji iniciative: Univerza v Celovcu, Katoliška akcija in Dušnopastirski urad, Slovenski narodopisni inštitut Urban Jarnik, Župnija sv. Cirila in Metoda v Celovcu

Brošuro so pripravili: Martina Piko-Rustia, Anton Rosenzopf-Jank, Vladimir Wakounig, Pavel Zablatnik
Informacije: Katoliška akcija, Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt / Celovec, tel. 0463 54587 3401, e-mail: Pavel.Zablatnik@kath-kerche-kaernten.at

začenja razvijati svoj model družinskega življenja in svoj model družinske jezikovne kulture, ki vključuje v družini prisotne jezike in kulture. Važno je, da družina zna svoj jezikovni model samozavestno predstaviti in tolmačiti v okoljih, kjer živi. Tudi izbira imena za otroka je za mlade starše izziv, ker je odločitev trajna. Doraščanje v dvo- in večjezičnem družinskem okolju ni „multikulturalna romantika“, temveč vsakodnevni izziv, ki se obrestuje, če izzive sprejmemo in se trudimo za enakovredno sožitje dveh ali več jezikov doma in v družbi. S premišljenimi koraki ob prestopu iz družinskega kroga v dvo- in večjezične ustanove jezikovno učenje otroka krepi. Mediji lahko pozitivno vplivajo na dvo- in večjezični razvoj otroka, zato je treba uporabo knjig, televizije, DVD-jev, zgoščenk in novih medijev skrbno premisлити tudi glede na jezikovni koncept in jezikovno vzgojo družine. Dvo- in večjezičnost v družini spodbujajo in utrjujejo tudi vsakdanji in praznični rituali. Dvo- in večjezične družine dobivajo še globlje odtenke s prisotnostjo različnih narečij, ki jih je prav tako treba umestiti v družinsko življenje in družinski vsakdan ožje in širše družine. Konfliktne situacije se navadno pojavijo, če je kdo v manjšini in drugi v večini in je treba razmerje (pre)moči zavestno izravnati, zato je za reševanje konfliktov treba najti načine, ki privedejo do uspešne rešitve nesoglasij. Tematska poglavja v brošuri obravnavajo omenjene življenjske situacije, s katerimi so družine vsakodnevno soočene in iščejo nanje odgovore. Brošura spodbuja mlade družine, da se o vseh teh bistvenih življenjskih vprašanjih pogovorijo. Osnova za vsako reševanje problemov je namreč (z)možnost za odkrit pogovor.

MARTINA PIKO-RUSTIA

Praznik prvega svetega obhajila 19. junija v mestni cerkvi St. Egid. Veliko rok,

glasov in dejanj je bilo udeležениh, da smo doživeli slovesen praznik. Hvala vsem!

V senci tabernaklja

Pred nedavnim me je zelo nagovorila misel, ki mi jo je posredoval sofaran: »Rastline in cvetlice najbolj rastejo in najlepše cveto v vrtnarjevi senci.«

Takoj sem v tej modrosti našla vzporednico za duhovno življenje. Naše duhovno življenje se namreč v nas razvija, raste in krepi, če pogosto, z globoko vero in predanostjo Bogu, iščemo bližino tabernakl-

ja, kjer v koščku kruha na nas čaka Jezus, naš Odrešenik.

Marsikdo pa je v zadregi in ne ve, kako naj se vede pred Najsvetejšim, kakšna molitev je najbolj primerna za češčenje Jezusa, skritega v beli hostiji.

Vsaka molitev, pa naj bo še tako preprosta, je lepa, če le pride iz vernega in iskrenega srca.

V otroških letih smo se pri verouku

učili, da je molitev pogovor z Bogom, ki nas ljubi in je obenem naš najboljši prijatelj. Kakšna pa so naša srečanja s prijateljem? Boste rekli:

»Z najboljšim prijateljem (ali prijateljico) se lahko vse pogovorim, vse mi zaupam, z njim delim žalost in veselje, ga prosim za pomoč v stiski, sem mu hvaležen, ker me posluša in me razume...« Prav tako naj bo naša molitev tudi pred Bogom. Z otroškimi in preprostimi srcem se mu približajmo in se mu popolnoma zaupajmo. Ne bo nas razočaral. Žarki božje ljubezni dosežejo vsakega, ki se jim odpre, saj je vsak dragocen v njegovih očeh. Obdaroval nas bo s svojo milostjo in dobroto.

Naša molitev bo sčasoma spontano prešla v zahvalno molitev. Joj, za koliko stvari se moremo in naj bi se zahvalili Bogu: za življenje, za zdravje, za starše, prijatelje, za uspeh v šoli in na delovnem mestu... za vero, za božjo ljubezen, za njegovo tolažbo in pomoč v težavah, za odpuščanje....Pri molitvi nam je v veliko pomoč lahko tudi Sveto Pismo. Preberemo kakšen odlomek in premišljujemo ob stavku, ki nas je nagoovoril.

Pridejo pa tudi trenutki, ko si notranje suh in ne veš, kako bi molil, pa tudi ne čutiš nobenega veselja do molitve. Za take primere so na razpolago razne molitve duhovnih pisateljev, rožni venec ali kakšna pesem z versko vsebino. Kaj takega nam pride prav tudi takrat, kadar nas je več skupaj in želimo oblikovati skupno molitev.

Kadar pa je v cerkvi izpostavljeno Najsvetejše, je lepo, če tem dosedanjim oblikam molitve sledi še slavilna ali

častilna molitev. Temelj takšne molitve je trdna vera, globoko prepričanje, da je v zakramentu Svetega Rešnjega Telesa navzoč živi Bog. To dejstvo, da sam Bog prihaja med nas in je tu na oltarju – tudi pri sveti maši –, nas mora preteresti in obenem osrečiti. Jezus je zame tukaj, čaka name, me posluša. Marsikdo izbere te trenutke pred Najsvetejšim, da se v tišini umiri in spočije od vsakdanjega vrveža, skrbi in naporov ter se nato okrepljen in s pogumom napoti novim izzivom naproti.

Najlepšo pot slavljenja in čaščenja evharističnega Jezusa mi posreduje s svojim zgledom sv. Frančišek Asiški.

Naj navedem nekaj vzklikov iz njegove »Hvalnice Bogu najvišjemu«, v kateri poveljuje, hvali in slavi Boga: »Ti si svet, Gospod Bog, Ti edini, ki delaš čudeže. Ti si velik, močan, Ti si najvišji, Ti si vsemogočni kralj,...Ti sam si dobro, vse dobro, najvišje dobro.... Ti si ljubezen, nesebična ljubezen. Ti si veselje in radost, Ti si naše upanje, Ti si modrost, Ti si ponižnost..... Ti si lepota, Ti si krotkost, Ti si zavetje...Ti si naše večno življenje, veliki in čudoviti Gospod, vsemogočni Bog, usmiljeni Odrašenik...«

Na podoben način lahko sami Bogu povemo izraze ljubezni, spoštovanja ali občudovanja kot nekomu, ki ga obožujemo in mu rečemo: »Ti si super!«

Nanizala sem Vam par misli o molitvi. Za konec pa Vas še povabim, da se nam pridružite pri nočnem češčenju v kapeli provincialne hiše, kjer v noči od 12. na 13. v mesecu častimo Najsvetejše.

Nina Zdouc in Simon Rustia nagrajena

Ponosni smo, da sta dva mlada člana farne skupnosti osvojila prvi nagradi Volbankove ustanove.

Simon Rustia,

rojen 30. januarja 1997, gimnazijec ZR/ZRG za Slovence v Celovcu, nogometaš in predvsem pripovednik po duši, je letošnji zmagovalec srednje starostne kategorije od 12 do 15 let literarnega natečaja Pisane Promladi Volbankove ustanove. Že večkratni zmagovalec več natečajev je tokrat prepričal žirijo s svojo izvirno pravljico o Samu in malem medvedu.

Simon Rustia:

Sam in mali medved

V ameriški državi Kalifornija je živel majhen deček, ki so ga imenovali Sam. Bil je občudovalec narave. Vsak trenutek, ki ga ni porabil za šolo, je bil v naravi. Rad je imel svež zrak. Nekega dne se je njegovo življenje popolnoma spremenilo. Sprehajal se je po gozdu. Hodil je in hodil. Naenkrat je zagledal medveda. Ustrašil se je, toda medved mu je prijazno pomahal in mu s taco kazal, naj pride bliže. Sam se je počasi približeval. Medved mu je pomolil jagodo z medom. Sam je začudeno pogledal, medved pa je na med posul še neki čuden prašek in vse skupaj spet pomolil Samu. Sam ni hotel pokusiti. Medved je prijazno kimal in kazal na jagodo z medom in belim praškom tako dolgo, da se je Sam opogumil in pojedel jagodo. Začudeno je ugotovil, da razume medveda in se lahko z njim pogovarja.

Medved ga je odpeljal v svoj brlog in mu rekel, naj se usede. Ponudil mu je čaj in mu začel pripovedovati, da je neki cirkus ukradel medvedjega mladiča. Sam je takoj vedel, kateri cirkus bi lahko ukradel malega medveda, saj je bil v bližini le en sam cirkus. Potem mu je medved usul v čaj še neki drug prašek. Rekel mu je, naj to popije, da bo lahko govoril še z drugimi živalmi.

Sam je medvedu obljubil, da bo rešil malega medveda.

Medved ga je pospremil do zunanjih skorij svojega brloga, ki so bile kot vrata, in prosil Sama, naj mu mladiča varno pripelje nazaj domov. (...)

(se nadaljuje, več lahko preberete v junijski kulturni prilogi Nedelje Pisana P(r)omlad)

Nina Zdouc:

Pišem, torej sem

*Pišem torej sem
besede se izlivajo iz naličnega peresa na bel list
črnilo se počasi suši in pušča sledi
sledí ki me oživljajo
edine sledi ki razkrivajo moje misli
misli
ki se sicer skrivajo
samo z dotikom pisala ob suh papir
samo z drgnjenjem barve ob kamen
samo z vrezom noža v les
se sicer tako pogumne
sramežljivo razkrivajo svetu
ga svariyo
in pozivajo
v glave ljudi ki jih berejo
vsadijo
nove
tuje
in nenavadne zamisli in odkritja
včasih pa se začne širiti tudi praznina
takrat sem žalostna
takrat srce ne more več molčati
in vso svojo krčevito žalost
stlači v eno samcato solzico
ki se potem izlije po licu
in kapne na list
tudi solza piše svojo zgodbo
tudi ona se sprehaja po neskončni omari črk in besed
da bi našla pravi način pripovedovanja
če pa ji je težko
pokliče na pomoč še druge kapljive prijateljice
da bi ji malo posolile pamet*

*Pišem torej sem
če ne pišem
me ni*

Nina Zdouc,
rojena 6. julija
1994, gimnazijka
ZR/ZRG za Slovence
v Celovcu, plesalka
in predvsem
pesnica po duši,
je letošnja zmagovalka najvišje
starostne kategorije
od 16 do 20 let
literarnega natečaja
Pisane Promladi
Volbankove ustanove.
Že večkratna
zmagovalka več
natečajev je tokrat
prepričala žirijo tudi
s svojo pesmijo
Pišem, torej sem.

S prostovoljnim delom spreminjamo svet

Bodi prostovoljec, spreminjaj svet! se glasi geslo **evropskega leta prostovoljnega dela**. S tem letom Evropska unija želi prikazati pomembnost prostovoljnega dela za našo družbo ter ljudi spodbuditi, da se angažirajo.

Dejstvo je, da prostovoljci spreminjajo svet, ko svobodno, brez materialnih koristi opravljajo delo v dobro drugih ali za skupno javno korist. Skoraj vsaka druga oseba v Avstriji, starejša od 15 let, se prostovoljno udeležuje in to na različnih področjih – na kulturnem, socialnem, cerkvenem, športnem, izobraževalnem, zdravstvenem, okoljskem, turističnem, v kriznih situacijah (npr. gasilci, reševalci) in na mnogih drugih področjih. To je nešteto ur dela, ki jih države in ustanove ne bi mogle plačati. Delo pa ne smemo gledati in ceniti zgolj iz ekonomskih pogledov, saj naj ne bi nadomeščala delo državnih in drugih ustanov. Prostovoljno delo vnaša v družbo dodatno vrednost, ustvarja posebno solidarnost in povezanost med ljudmi.

V Cerkvu je prostovoljno delo eden od temeljev delovanja. Kdor se prostovoljno udeležuje v Cerkvu, na poseben način živi svojo poklicanost. Ljudje, ki se angažirajo, se zavedajo, da jih je Bog obdaril s talenti, in čutijo potrebo, da te delijo z drugimi. S svojim časom, s svojimi življenjskimi izkušnjami in sposobnostmi so pripravljeni sooblikovati skupnost. S prostovoljnim delom pričajo za vero.

Nekateri se udeležujejo, ker iščejo Boga ali dvomijo, ker bi radi našli domovino v Cerkvu. Važno je, da smo odprti za vse in vsem damo prostor, da svoje sposobnosti lahko vnašajo v skupnost.

“Prostovoljno delo me veseli, me zadovoljuje, če lahko delam z ljudmi, ki imajo podobne cilje kakor jaz,” pravi žena, ki že desetletja deluje v fari. Doživljanje skupnosti in občutek, da skupno z drugimi nekaj ustvarjam, kar mi je važno, sta dva temelja za zadovoljivo prostovoljno delo. Pri tem je pomembno, da znam spoštovati sposobnosti in tudi meje samega sebe in drugih. Tudi družinske, poklicne, finančne in zdravstvene pogoje je treba upoštevati, da ne pride do preobremenitve. Osebna uravnovešenost je predpogoj za zadovoljivo delovanje.

TONČ ROSENZOFF-JANK

Faranki Marija Zdouc in Fanika Košir na prazniku zahvale na katerega sta vabila Dušnopastirski urad in Katoliška akcija.

Praznik birme

»Bog je živ, nas nagovarja in nam podarja pomoč«, so bile besede mariborskega nadškofa Marjana Turnška, namenjene štirim birmancem, ki so v soboto, 7. maja, v župniji sv. Cirila in Metoda prejeli zakrament svete birme. Pravanje je bil pripravljen priti v Celovec, birmanci pa so ga pretekli teden obiskali v Sloveniji. Tam so za zadnje dneve svoje intenzivne, zavzete priprave na birmo dobili nalogo: moliti za škofa, prisluhniti, kaj jim je Bog zanj rekel, škof pa je obljubil, da bo molil za njih in jim povedal, kaj je Bog njemu rekel zanje. Škofov osebni in prisrčen nastop, njegov nagovor in bogoslužje ter dobra pripravljenost birmancev so birmancem, njihovim botrom, družinam in prijateljem ter farni skupnosti naredili zelo lep, slovesen praznik.

ALENKA HAAB

Slovo od Lojzeta Popotniga

Za veliko noč smo se še srečali pri sv. maši, potem pa ga ni bilo več v našo kapelo, kamor je rad in redno zahajal.

S svojo družino je stanoval blizu univerze v Celovcu, dokler si ni ustvaril lepega doma na Žihpoljah. Vzorno je skrbel za vse in, kadar je mogel, še naprej prihajal v našo faro, kjer je bil tudi član prejšnjega župnijskega sveta. Vsa družina je sodelovala v fari.

Hčerki Nina in Ana sta z igranjem na violino večkrat olepšali naše bogoslužje, žena pa je

več let skrbela za čistočo prostorov.

Kot marsikaterega Ziljana sta posebno še njega odlikovali mirnost, vztrajnost in inteligenca. Z veliko potrpežljivostjo je prenašal težki križ dolgotrajne bolezni in nikoli ni izgubil svoje vere in upanja. Ko je bil telesno že popolnoma izčrpan, ga je Vsemogočni sredi maja rešil zemeljskega trpljenja in za vedno poklical k sebi.

Dragi Lojze, vemo, da si se trudil do zadnjega in na zunaj nisi kazal, kar se je dogajalo v glo-

bini tvojega srca; zato te mogoče tudi ni zmeraj vsak razumel, a imeli smo te radi.

Z lepo sv. mašo, ki jo je vodil nas župnik g. Hanzej Rosenzopf, smo se v soboto, 21. maja, za vedno poslovili od rajnega Lojzeta in isti dan zvečer še molili zanj v kapeli Provincialne hiše. Tudi za god smo se ga spomnili pri sv. maši in se ga bomo še radi spominjali v molitvi, saj smo se v njegovi bližini zmeraj dobro počutili.

FERDINAND ŠPENDAL

Bogoslužni koledar

Vsako nedeljo obhajamo sv. mašo ob 09:30.

Celodnevno češčenje – četrtek, 11.08.2011

07.00 Izpostavitve Najsvetejšega in molitev hvalnic

07.30 Sv.maša

09.30 Skupna molitvena ura

16.00 Skupna molitvena ura

18.00 Sv. maša in evharistični blagoslov

Impresum LASTNIK IN IZDAJATELJ: Župnija sv. Cirila in Metoda v Celovcu; za vsebino odgovarja: P. Hanzej M. Rosenzopf SDB, Viktringer Ring 19, 9020 Klagenfurt/Celovec, tel.: 0463/513099 ali 0676/87723461, e-mail: hanzej.rosenzopf@angola.at